

Dosar nr. #####

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de #####

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de apelantul-reclamant #####, în numele și pentru membrii săi de sindicat: #####,#####,#####,#####,##### și #####, împotriva sentinței civile nr. #/##### pronunțate de #####, în dosarul nr. #####, în contradictoriu cu intimata-pârâtă #####, cauza având ca obiect „pretenții”.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimata-pârâtă, prin consilier juridic #####, în baza delegației nr. #####, pe care o depune la dosar, lipsind apelantul-reclamant.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, conform dispozițiilor art. 119 alin. 1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, privind obiectul cauzei, părțile, legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, precum și faptul că la data de 11.09.2024, prin Serviciul registratură, apelantul-reclamant a depus cerere de amânare pentru lipsă de apărare.

Curtea pune în discuție cererea de amânare formulată de apelantul-reclamant în vederea angajării unui apărător.

Intimatul-pârât, prin consilier juridic, arată că nu se opune, ci lasă la aprecierea instanței.

Curtea, după deliberare, respinge cererea formulată de către apelantul-reclamant, neexistând motive temeinice neimputabile părții, astfel cum prevăd dispozițiile art. 222 Cod procedură civilă, pentru a se putea dispune amânarea.

Curtea acordă cuvântul asupra probelor în condițiile art. 478 din Codul de procedură civilă.

Intimatul-pârât, prin consilier juridic, depune un set de înscrisuri, printre care și fișa de diagnosticare, considerată de apelant drept relevantă în soluționarea acestui apel, motivat de faptul că ar indica diagnosticul de Covid. Învederează însă că se poate observa că niciuna dintre rubricile fișei nu conține diagnosticul.

La întrebarea Curții, precizează că această fișă este completată de echipaj și, chiar dacă ar exista un medic la caz, acesta din urmă nu are posibilitatea să diagnosticheze un Covid, diagnosticarea făcându-se prin testare PCR, cu rezultat în următoarea zi. Mai arată că a mai atașat un extras de la Institutul Național de Sănătate Publică, în care se definesc cazul confirmat și cazul suspect. Menționează că într-un alt dosar s-au solicitat aceste fișe și a depus și un deviz de plată. Precizează că deține asupra sa și o fișă completată, pe care o depune la dosar.

Curtea încuviințează depunerea înscrisurilor la dosarul cauzei, însă apreciază necesar a pune în discuție, raportat la prevederile O.U.G. nr. 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație

și Justiție - Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru lămurirea chestiunii de drept incidente în cauză, respectiv pentru a se statua, în interpretarea prevederilor art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 referitoare la acordarea stimulentei de risc, dacă sintagma “pacienți diagnosticați cu COVID-19” presupune exclusiv existența unui diagnostic confirmat la testarea PCR sau are în vedere și diagnosticul prezumtiv stabilit în fișa de solicitare a intervenției serviciului de ambulanță.

Intimatul-pârât, prin avocat, arată că se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Curtea reține cauza în pronunțare asupra sesizării la Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru lămurirea chestiunii de drept incidente în cauză.

CURTEA,

În temeiul art. 396 Cod procedură civilă, va amâna pronunțarea la data de 26.09.2024, stabilind că pronunțarea se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de #####.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, #####.

Președinte,
#####

Grefier,
#####

Judecător,
#####

Dosar nr. #####

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de #####

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de apelantul-reclamant #####, în numele și pentru membrii săi de sindicat: #####, #####, #####, ##### și #####, împotriva sentinței civile nr. ##### pronunțate de #####, în dosarul nr. #####, în contradictoriu cu intimata-pârâtă #####, cauza având ca obiect „pretenții”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din ##### și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 396 alin.1 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea în cauză pentru astăzi, când:

CURTEA,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea o dezlegare de principiu cu privire la o chestiune de drept, constată următoarele:

I. Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept:

Potrivit art. 2 alin. I cu referire la art. 1 din O.U.G. nr.62/2024, dacă în cursul judecății proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita acesteia să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În speță, membrii de sindicat reprezentați de reclamantul apelant, încadrați ca asistenți medicali la Serviciul de Ambulanță Teleorman, solicită acordarea pe perioada stării de urgență a stimulentului de risc în cuantum de 2.500 lei brut pe lună, reglementat de dispozițiile art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr.43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19.

Prin urmare, raportat la categoria de personal din care fac parte membrii de sindicat reprezentați de apelantul reclamant, se constată că prezentul litigiu vizează stabilirea și/sau

plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, vizat de prevederile O.U.G nr.62/2024.

Totodată, Curtea reține că, spre deosebire de prevederile art. 519 Cod procedură civilă, în cadrul mecanismului de unificare a practicii reglementat de O.U.G. nr.62/2024 legiuitorul s-a abătut de la cerința noutății chestiunii de drept, iar caracterul imperativ al normei exclude eventualele aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept de care depinde soluționarea litigiului. Astfel că, neimpunându-se îndeplinirea acestor cerințe, specifice reglementării date de art. 519 Cod procedură civilă, urmare a verificărilor efectuate, Curtea constată îndeplinită și situația premisă avută în vedere de legiuitor la edictarea OUG nr.67/2024, asupra chestiunii de drept mai sus-redate, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nestatuând până în prezent, iar aceasta nefăcând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. În subsidiar, se reține că, dată fiind interpretarea diferită a părților asupra normei de drept incidente, interpretare divergentă susceptibilă a se întâlni și în cadrul altor litigiilor având același obiect, chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată are un grad suficient de dificultate pentru a impune intervenția instanței supreme.

În consecință, Curtea apreciază drept admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr.62/2024, soluționarea apelului depinzând de lămurirea modului de interpretare și aplicare a prevederilor art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 referitoare la acordarea stimulentei de risc, fiind necesar a se statua dacă, în interpretarea acestora, sintagma “pacienți diagnosticați cu COVID-19” presupune exclusiv existența unui diagnostic confirmat la testarea PCR sau are în vedere și diagnosticul prezumtiv stabilit în fișa de solicitare a intervenției serviciului de ambulanță.

II. Expunerea succintă a procesului:

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Teleorman sub nr. 580/87/2023, la data de #####, reclamantul #####, în numele membrilor săi de sindicat #####,####,#####,#####,#####,#####, în contradictoriu cu pârâțul #####, a solicitat obligarea acestuia la plata stimulentei de risc de 5.000 lei conform O.U.G. nr. 43/2020 pentru reclamantele menționate în cererea de chemare în judecată de la punctul 1 la 10 și plata stimulentei de risc în cuantum de 2500 lei pentru reclamantele indicate în cererea de chemare în judecată la punctele I 1 și 12.

În motivarea cererii, invocând prevederile art.8 O.U.G. nr.43/2020 ce a reglementat, pe perioada stării de urgență, plata unui stimulent financiar de 2500 lei/luna pentru personalul medical care deservește în instituțiile medicale implicate în tratarea/transportarea pacienților diagnosticați cu COVID 19, reclamantul a arătat că membrii de sindicat menționați în cererea de chemare în judecată cuprinși între punctele 1 și 10 nu au primit niciodată acest stimulent de risc , iar cei indicați la punctele 11 și 12 au primit acest stimulent numai pentru o lună , fiind îndreptățiți la plata a 2500 lei.

S-a mai arătat că, deși au fost efectuate demersuri în vederea achitării acestor drepturi salariale, acestea au rămas fără rezultat motivat de faptul că nu existau surse financiare disponibile, reclamantul susținând că în cazul Serviciilor de ambulanță județene și al Serviciului de ambulanță București-Ilfov, stimulentele de risc prevăzute la alin. (1) se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, de la titlul I „Cheltuieli de personal”.

2. Apărările formulate în raport cu cererea de chemare în judecată

Prin întâmpinarea formulată pârâtul ##### a susținut netemeinicia pretențiilor, arătând că în temeiul prevederilor O.U.G. nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență a acordat conform art.8 lit.a), personalului de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar, implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților diagnosticați cu COVID-19, un stimulent de risc în cuantum de 2.500 lei brut pe lună.

Pârâtul a învederat acordarea stimulentului pretins unora dintre membrii de sindicat reprezentați în cauză, susținând că plata stimulentului a fost făcută numai personalului implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților diagnosticați cu COVID-19. Astfel, s-a arătat că personalul a beneficiat de un stimulent de risc acordat lunar pe durata stării de urgență sub condiția efectuării a minim unei solicitări/lună de acordare asistență medicală pentru pacienți „diagnosticați(confirmați) COVID-19”, nu și pentru pacienți suspecti.

Astfel, pârâtul a susținut că la întocmirea listelor cu personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din cadrul Serviciului de Ambulanță Județean Teleorman căruia i-a fost acordat stimulentul de risc de către Compartimentul Informatică, în baza fișelor de solicitare și a situației pacienților confirmați pozitiv COVID 19-(baza de date a DSP Teleorman), s-a urmărit îndeplinirea cumulativă a următoarele condiții:

- salariatul să fie acordat asistență medicală cel puțin unui pacient diagnosticat (confirmat) pozitiv COVID, în luna respectivă, nu unui pacient suspect COVID (cu simptome asemănătoare);

- pacientul să fie în baza de date a pacienților pozitivi COVID, confirmat prin test PCR (așa cum s-a procedat pe perioada stării de urgență);

- salariatul să fie nominalizat prin decizie a managerului general, condiție impusă de O.U.G. nr. 43/2020;

În concluzie, pârâtul a apreciat că nu se impune acordarea stimulentului de risc personalului care a transportat persoane suspecte COVID 19, actul normativ indicând în mod clar că beneficiază de acest drept doar personalul care a transportat pacienți „diagnosticați COVID 19”, reclamantul nefăcând în mod eronat distincție între suspect și diagnosticat. Astfel, s-a apreciat că fișele de solicitare invocate de reclamant sunt irelevante în soluționarea cauzei, întrucât evidența pacienților confirmați COVID pozitiv a fost gestionată de DSP, aceste fișe neprezentând diagnosticul final, ci unul prezumtiv „suspect COVID”, diagnosticul de COVID pozitiv fiind stabilit doar după comunicarea rezultatului testului și înregistrarea la DSP, respectându-se toată procedura de emitere decizie și carantinare.

3. Soluția primei instanțe

Prin **sentința civilă nr. # din data de #####**, ##### a respins cererea formulată de reclamantul #####- în numele membrilor de sindicat reprezentați, ca nefondată.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut, în baza probatoriului administrat, că membrul de sindicat ##### a beneficiat de două ori de stimulentul în sumă de 2250 lei, fiindu-i virată suma aferentă, apreciind astfel că nu se impune a se reanaliza dacă salariata era sau nu îndreptățită la plata stimulentului din perspectiva prevederilor art.8 lit. a) din O.U.G. nr.43/2020. Totodată, s-a reținut că stimulentul în sumă de 2500 lei pentru o lună de zile a fost acordat și membrilor de sindicat #####, ##### și #####.

Cu referire la pretențiile formulate de reclamant pentru ceilalți membri de sindicat reprezentați, prima instanță a reținut, în esență, prin raportare la dispozițiile art.8 din OUG

nr.43/2020, că pentru acordarea stimulentei acest text de lege se impune condiția ca personalul îndreptățit (medici, personalul medico-sanitar, personalul paramedical, inclusiv personalul auxiliar sanitar) să fi fost implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților infectați cu COVID-19, pe perioada stării de urgență.

Prima instanță a reținut drept pertinentă apărarea pârâtului întemeiată pe îndeplinirea cumulativă a celor trei condiții invocate de acesta pentru acordarea stimulentei de risc, însușindu-și teza potrivit căreia acesta se cuvenea numai sub condiția efectuării minim a unei solicitări/lună de acordare asistență medicală pentru pacienți diagnosticați (confirmați) COVID-19", nu și pentru pacienți suspecți. S-a apreciat că nu constituie criteriu avut în vedere de legiuitor pentru acordarea stimulentei cantitatea de muncă și riscul aferent asistării unui pacient suspect de Covid, acestea fiind avute în vedere la acordarea unor sporuri salariale suplimentare, în perioada pandemiei.

S-a mai reținut că, întrucât pârâtul angajator a probat că a aplicat criteriile de acordare impuse de lege pentru plata stimulentei, iar reclamanții în discuție nu au fost nominalizați să primească stimulentele întrucât nu au întrunit aceste criterii /au fost nominalizați, însă doar pentru o lună de zile (implicare directă/ pacient confirmat cu covid), sarcina probei s-a inversat, revenind reclamanților obligația să facă dovada contrarie, respectiv că întruneau condițiile de acordare, fiind excluși în mod nejustificat de la plată, însă o astfel de dovadă nu a fost făcută.

Referitor la solicitarea reclamantului privind depunerea fișelor de intervenție pentru pacienții transportați la spital de către membri de sindicat reprezentați, prima instanță a apreciat că reprezintă o probatio diabolica, raportat la numărul de pacienți și volumul imens de înscrieri. Astfel, s-a reținut că reclamanții aveau obligația să ofere instanței indicii minime privind utilitatea și concluzia probei, aptitudinea acestora de a face dovada contrarie probelor administrate de pârât, care a procedat la nominalizarea personalului îndreptățit, raportat la liste finale cu pacienți care au beneficiat de asistența Serviciului de Ambulanță Teleorman, fiind confirmați cu Covid prin test PCR, cu rezultat pozitiv și înregistrat în baza de date gestionată de instituțiile cu atribuții în acest sens(DSP/ISU), ulterior spitalizați / carantinați.

În concluzie, tribunalul a reținut că stimulentele de risc nu se acordă și celor implicați în acordarea de servicii specifice unor pacienți care au apelat serviciul de ambulanță, suspecți de covid, neconfirmați ulterior, întrucât deși nu au intrat în contact cu pacienți confirmați covid, în exercitarea activității, nu au fost în pericol de contaminare precum colegii lor care au asistat pacienți confirmați, cărora legea le-a acordat beneficiul stimulentei.

4. Apelul

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul #####, în numele și pentru membrii săi de sindicat reprezentați.

În motivarea căii de atac, s-a apreciat că prima instanță a pronunțat o hotărâre nelegală, apelantul susținând că toți membrii de sindicat reprezentați s-au implicat direct/ au transportat în perioada stării de urgență persoane diagnosticate cu COVID 19.

Sub un prim aspect, apelantul critică modul de administrare a probatoriului, învederând că există salariați care s-au implicat direct/ au transportat pacienți diagnosticați cu COVID 19, confirmați de DSP Teleorman, care nu au primit suma de bani la care erau îndreptățiți.

Sub un alt aspect, apelantul susține, în esență, că problema litigioasă care trebuie analizată de instanță privește un aspect de fond. Astfel, se arată că pârâtul susține că membrii de sindicat reprezentați nu sunt îndreptățiți la obținerea sporului întrucât, raportat

la lista primită de la DSP Teleorman, pacienții transportați de aceștia nu au fost diagnosticați cu COVID 19.

Apreciază apelantul, raportat la faptul că textul de lege se referă la pacienți diagnosticați, că acest diagnostic este menționat pe fiecare fișă de solicitare de medicul sau asistentul care s-a deplasat la pacient, susținând că există diferență între pacienți „diagnosticați” cu COVID 19 și pacienți „confirmați” cu COVID 19.

Se arată că stimulentele de risc s-au acordat salariaților ce au făcut eforturi deosebite, în sensul că s-au echipat cu combinezoane albe, au fost nevoiți să poarte masca FFP 2-3 , vizeta , etc, apreciindu-se că acest stimulentele apare ca un spor pentru condiții deosebite de muncă.

Consideră apelantul că legiuitorul a procedat corect când a stabilit că acest sport se acordă în raport de pacienții diagnosticați și nu de cei confirmați, învederând că, în momentul primirii unei solicitări la serviciul de ambulanță în care se menționa că persoana în cauză prezintă simptome specifice COVID (febra, tuse, etc), membrii se sindicat se echipau corespunzător. Astfel, se susține că pacienții erau diagnosticați cu COVID la acel moment, diagnosticarea făcându-se în fișa de solicitare, a cărei administrare se impune în cauză.

5). Apărările intimatului ##### în raport de cererea de apel

Intimatul-pârât ##### a formulat întâmpinare la cererea de apel, apreciind că prima instanță a respins în mod corect cererea de chemare în judecată.

În esență, intimatul reiterează teza potrivit căreia în baza prevederilor legale incidente, la plata stimulentele de risc, acordat doar în timpul stării de urgență, era îndreptățit numai personalul ce s-a deplasat la pacienți „diagnosticați COVID”, nu și „suspecți COVID”, fiind reluate apărările formulate în fața primei instanțe sub aspectul condițiilor ce trebuiau a fi îndeplinite cumulativ pentru plata dreptului în discuție:

- personalul medico-sanitar să fi fost implicat direct în asigurarea asistenței medicale și transport sanitar cel puțin unui pacient diagnosticat COVID 19 în fiecare lună din cele două cât a fost starea de urgență (art.8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020)

- salariatul să fie nominalizat în lista stabilită prin decizie a managerului general al SAJ Teleorman (art.8 pct.5 O.U.G. nr.43/2020)

- personalul să fi efectuat cel puțin o solicitare într-o lună (art.8 pct.5ind. 1 O.U.G. nr.43/2020).

Referitor la teza acreditată de apelant, se arată că pacientul „diagnosticat COVID 19” în perioada stării de urgență este persoana care în urma unui test PCR a primit un rezultat pozitiv și pentru care s-a emis decizie de carantinare, susținându-se că nu pot fi primite nemulțumirile salariaților ce au răspuns numai la solicitări ale persoanelor cu simptome asemănătoare COVID, neconfirmate, în condițiile în care actul normativ a limitat imperativ aplicarea în pentru cei care, în starea de urgență, au transporta pacienți diagnosticați COVID 19.

Se învederează că stabilirea personalului ce a primit stimulentele s-a realizat având în vedere: baza de date cu toți pacienții diagnosticați (confirmați) COVID 19, gestionată de C.J.C.C.I. Teleorman, fișele de solicitare efectuate cu numele pacienților pentru care s-a solicitat ambulanța, identificarea personalului S.A.J. Teleorman ce a asigurat asistența pacienților diagnosticați COVID, emiterea deciziei de către conducătorul instituției ce cuprindea nominalizarea personalului beneficiar al stimulentele de risc.

Referitor la motivele invocate de apelant sub aspectul probatoriului, intimatul apreciază că nu se impunea completarea acestuia, arătând, în ceea ce privește autenticitatea corespondenței privind pacienții confirmați COVID, că în perioada stării de urgență, pentru a se preveni răspândirea virusului, corespondența s-a realizat doar online și pe baza

parolelor de acces individuale ale personalului nominalizat pentru a avea acces la baza de date cu pacienți confirmați.

III. Chestiunea de drept cu privire la care se solicită dezlegarea dată de instanța supremă:

Data fiind interpretarea diferită oferită de părți prevederilor art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020, instanța de apel apreciază că se impune ca instanța supremă să dezlege următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în interpretarea prevederilor art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 referitoare la acordarea stimulentei de risc, sintagma “pacienți diagnosticați cu COVID-19” presupune exclusiv existența unui diagnostic confirmat la testarea PCR sau are în vedere și diagnosticul prezumtiv stabilit în fișa de solicitare a intervenției serviciului de ambulanță.”

V. Opinia completului de judecată

În exprimarea opiniei completului de judecată, se reiterează că, în accepțiunea Curții, sesizarea instanței supreme în temeiul OUG nr.627/2024 nu este condiționată de un anumit grad de dificultate, suficient de mare, pentru a se reclama intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății, dat fiind scopul acestui act normativ, devoluat în expunerea de motive. În subsidiar, Curtea reține că, dată fiind interpretarea diferită a părților asupra normei de drept incidente, interpretare divergentă susceptibilă a se întâlni și în cadrul altor litigiilor având același obiect, chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată are un grad suficient de dificultate pentru a impune intervenția instanței supreme.

Astfel, în exprimarea opiniei asupra chestiunii de drept relevante în speță, Curtea reține că membrii de sindicat reprezentați în cauză au exercitat în perioada stării de urgență declarate ca urmare a pandemiei COVID 19 funcția de asistent medical în cadrul Serviciului de Ambulanță Teleorman, solicitând în prezenta cauză acordarea stimulentei de risc reglementat de art.8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020.

Potrivit susținerilor părților și probatoriului administrat, angajatorul intimat a acordat stimulentele de risc reglementat de art.8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 exclusiv personalului implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților diagnosticați cu COVID-19, urmare a rezultatului testării PCR.

Membrii de sindicat reprezentați în cauză au o interpretare diferită a prevederilor legale ce constituie sediul materiei pentru acordarea stimulentei de risc, susținând că acesta se cuvine inclusiv personalului ce a fost implicat în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților care nu au fost ulterior confirmați ca fiind infectați cu COVID-19, prin testarea PCR. Astfel, potrivit tezei acreditate de apelantul reclamant, noțiunea de „diagnosticare” utilizată de legiuitor în cuprinsul prevederilor art.8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 trebuie raportată la momentul întocmirii fișelor de solicitare a serviciului de ambulanță pentru pacienții suspecți COVID. În interpretarea textului anterior menționat, apelantul reclamant susține că legea se referă la pacienți „diagnosticați” cu COVID 19 și nu la pacienți „confirmați” cu COVID 19, apreciind că stimulentele de risc apare ca un spor pentru condiții deosebite de muncă, fiind acordat salariilor ce au făcut eforturi deosebite, echipându-se corespunzător cu combinezoane, masca FFP 2-3 , vizeta , etc.

În opinia instanței de apel, interpretarea dată de apelantul reclamant prevederilor art. alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 este una eronată, intimatul pârât făcând o corectă

aplicare a acestora, în sensul că este îndreptătit la acordarea stimulentei de risc exclusiv personalul implicat în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților diagnosticați cu COVID-19, confirmați pozitiv ca urmare a testării PCR.

Astfel, potrivit art. 8 alin. 1 lit. a din OUG nr.43/2020, „(1) Se aprobă acordarea unui stimulent de risc în cuantum de 2.500 lei brut pe lună, pe perioada stării de urgență, din fondul de salarii al unității angajatoare, prin transferuri din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate sau, după caz, de la bugetul de stat, de la titlul VI "Transferuri între unități ale administrației publice" sau de la alte titluri unde sunt bugetate sume cu această destinație, prin ordonatorul principal de credite, pentru următoarele categorii:

a) personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar, inclusiv personalul de specialitate din structurile paraclinice medico-sanitare și personalul paramedical, implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților diagnosticați cu COVID-19”.

Contrar susținerilor apelantului reclamant, Curtea apreciază că termenul de „diagnostic” utilizat de legiuitor presupune desfășurarea activității în legătură cu un pacient care s-a dovedit infectat cu COVID 19, urmare a metodelor specifice de investigare. În acest sens, se reține că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, diagnosticul reprezintă determinarea precisă a bolii de care suferă cineva, pe baza datelor clinice și a examenelor de laborator. În plus, se are în vedere că, potrivit prevederilor din preambulul O.U.G. nr.43/2020, legiuitorul a apreciat că este necesară acordarea unui stimulent de risc pentru medici, personalul medico-sanitar, personalul paramedical, inclusiv personalul auxiliar, implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților infectați cu COVID-19.

Prin urmare, Curtea apreciază, interpretând teleologic prevederile art. 8 alin. 1 lit. a din OUG nr.43/2020, că acordarea stimulentei de risc este condiționată de interferarea cu un pacient diagnosticat cu COVID 19, în sensul că acesta a fost confirmat ca infectat, astfel cum a susținut intimatul pârât.

În acest sens, se are în vedere și interpretarea dată de Înalta Curtea de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin decizia nr. 26/14 noiembrie 2022 în ceea ce privește natura stimulentei de risc reglementat de art. 7 alin. (5) din O.U.G. nr. 43/2020, aplicabilă mutatis mutandis și în prezenta speță. Potrivit celor statuate de instanța supremă sub acest aspect:

„78. Dreptul la stimulentele reglementate prin art. 7 alin. (5) din O.U.G. nr. 43/2020, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 82/2020 (ca de altfel, și după modificarea adusă prin Legea nr. 166/2021), se naște ex lege, actul normativ menționat stabilind procedura prin care acest beneficiu urma a fi acordat în mod efectiv destinatarilor acestor stimulente de către stat (cu surse de finanțare variabile în variantele succesive ale acestor acte normative – fonduri europene, iar apoi bugetul de stat), în principiu, de către angajator sau mediat de acesta, de către Agenția Națională de Plăți și Inspecție Socială.

79. În consecință, se poate aprecia că acest beneficiu nu are caracter remuneratoriu, ci constituie o recompensă legală ce a fost acordată de legiuitor în considerarea unei activități deja finalizate, desfășurate de anumite categorii sociale, în condițiile dificile impuse de restrângerile și limitările de drepturi specifice stării de urgență.”

Prin urmare, Curtea apreciază că stimulentele de risc reglementate de O.U.G. nr.43/2020 nu are natura unui spor acordat pentru condiții deosebite de muncă, fiind fără relevanță „diagnosticul prezumtiv” invocat de apelantul reclamant, stabilit în fișa de solicitare a intervenției serviciului de ambulanță, finalitatea urmărită de legiuitor la

adoptarea normei fiind cea de acordare a unei recompense legale, condiționat de întrunirea situației premise, aceea ca personalul medical să fi fost implicat direct în transportul, echiparea, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților diagnosticați cu COVID-19, în interpretarea mai sus reținută.

Raportat la aceste considerente, reiterând admisibilitatea sesizării, instanța de apel, în aplicarea prevederilor art. 2 alin. 1 din OUG nr.62/2024, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea prevederilor art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 referitoare la acordarea stimulentului de risc, sintagma “pacienți diagnosticați cu COVID-19” presupune exclusiv existența unui diagnostic confirmat la testarea PCR sau are în vedere și diagnosticul prezumtiv stabilit în fișa de solicitare a intervenției serviciului de ambulanță.”.

Va fi suspendă judecarea cauzei privind apelul declarat de apelantul-reclamant #####, în numele membrilor săi de sindicat #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, ##### și #####, în contradictoriu cu intimatul-pârât #####, până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr.62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea prevederilor art. 8 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2020 referitoare la acordarea stimulentului de risc, sintagma “pacienți diagnosticați cu COVID-19” presupune exclusiv existența unui diagnostic confirmat la testarea PCR sau are în vedere și diagnosticul prezumtiv stabilit în fișa de solicitare a intervenției serviciului de ambulanță.

Suspendă judecarea cauzei privind apelul declarat de apelantul-reclamant #####, cu sediul în Zimnicea, str. Mihail Kogălniceanu nr. 28, județul Teleorman, în numele și pentru membrii săi de sindicat: #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, ##### și #####, în contradictoriu cu intimatul-pârât #####, cu sediul #####, având cod fiscal ##### și cont ##### deschis la Trezoreria #####, până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Cu recurs pe durata suspendării, cererea de recurs depunându-se la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, #####, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
#####

Grefier,
#####

Judecător,
#####